

Abdülhamid, Atatürk ve Erbakan'ın Ortak Tarafları

ve

ILIMLI İSLAMCILARIN ÇİFTE STANDARDI

□□□□□□□□□□

Engin Ardıç denen zavallı arsız: **"1974'te Kıbrıs'a yapılan askeri harekât ertesinde kalıcı bir siyasi çözüme ulaşmak mümkünken, bunun iç politika malzemesine çevrilmesi ile Kıbrıs'ın 'çözüksüz sorun' olarak Türk dış politikasının ipoteği haline dönüştürülmesinin hesabını siyasetçilerden sorabildik mi?"**

ağabeyi

Barlas

hak verip şunları zirvalamıştı:

diye yazan sevgili

Mehmet

'a

"Ama bunun için gerek Ecevit'in gerekse Erbakan'ın "politikacı" değil "devlet adamı" olmaları şarttı..." (23 Mart 2016 Sabah) **"Ecevit'ten Başbakan değil, ancak Sanskrit edebiyatçısı olabileceğini"**

kelâm

lafından sonra

"Erbakan da Ecevit'i yıpratmak için "Milletimiz Kıbrıs'ın tamamını istiyor" sözleriyle yangına körükle gidiyordu

"

diyerek hiç utanmadan tarihi gerçekleri çarpıtıyor ve Hoca'ya iftira atıyordu. Hem Mehmet Barlas hem Engin Ardıç aslında Kıbrıs'ı Yunanistan'a bırakmak ve AB sevdasıyla Türkiye'yi de Avrupa'ya bağlamak isteyen aslı ve astarı malum takımdandı. Şimdi bunlara hatırlatmak lazımdı; oldukça dirayetli ve cesaretli bir Başkanınız varken, ne bekliyorsunuz, haydi şikâyet edip durduğunuz bu sorunları çözenin tam zamanıydı... Haydi sıkıyorsa yapın! Elinizi bağlayan mı vardı? Oysa siz KKTC'yi satmak ve yok

saymak anlamındaki; Güney Kıbrıs Rum kesimini Adanın tek meşru temsilcisi olduğunu kabul edip AB kriterlerine uymak için fırsat kollayan takımsınız! İşte Ege ve Akdeniz'deki tavizleriniz de bunun kanıtıydı.

Bu bitmeyen Erbakan hıncınızın ve Erdoğan aşkınızın altındaki niyetinizin karşılığını mutlaka bulacaksınız! Yoksa Erbakan'ın Şanlı Kıbrıs Zaferi'ne öncülük yapmasının ve Siyonist Yahudi tezgâhını deşifre edip gün yüzüne çıkarmasının acısı mı hâlâ sizi böyle kıvrandırmaktaydı? Bu AKP ve Erdoğan hayranlığınız da zaten, bunların Erbakan'ın Siyonizm'in zulüm saltanatını yıkacak tarihi projelerini askıya aldıklarından kaynaklıdır. E. Milli Eğitim Bakanı ve AKP kurucularından Hüseyin Çelik, Erdoğan'ın kendisini yeni partiye davet ettiğinde;

“Ben, kurulacak partinin Milli Nizam, Milli Selamet, Refah ve Fazilet partilerinin devamı veya başka bir versiyonu olması halinde böyle bir partinin içinde yer almayacağımı; ancak merkezde, ayakları geniş basan, dini değerler üzerinden değil, demokratik değerler platformunda siyaset yapan bir partinin kurulması halinde severek böyle bir oluşumun içerisinde yer alacağımı söyledim. Kurulması gereken partinin olması gereken ve olmaması gereken özellikleri ile ilgili bazı detaylar dile getirdim. Sayın Erdoğan bana; “Kurmak istediğimiz parti, tam da sizin bu çerçevesini çizdiğiniz partidir” dediğini kişisel internet sitesinde açıklamıştır. (Bak: 23 Mart 2016)

Bu itiraflar, Erdoğan'ın

Erbakan'ın Milli Görüş ve Adil Düzen projelerini askıya alma ve Siyonizm'in hedeflerini kolaylaştırma karşılığı iktidara hazırlandığının da kanıtıdır.

PKK ile Barış Sürecini Vatan gazetesine değerlendiren Marmara Bölgesi'nin Akil İnsanlar Heyeti üyesi ve eski Zaman gazetesi yazarı Mustafa Armağan, Abdullah Öcalan'ın *“İslam söylemine”*

değiniyordu. Dini söylemler konusunda Öcalan'ın samimi olup olmadığını bilmediğini söyleyen Armağan,

“hangi siyasetçinin dini kullanmadığını?”

sorup Atatürk'ü örnek gösteriyor, yani samimiyetini sorguluyordu.

Daha sonra Zaman gazetesinde:

“Balıkesir Zağanos Paşa Camiinde, bir çarşamba günü, önce Kemal Paşa'nın büyük bir cemaatle öğle namazını kıldığı, ardından şehitlerin ruhlarına mevlit okunduğu, sonra ise şu konuşmayı yaptığı kesinlik kazanıyordu.[1]

Gazi, Fatih Sultan Mehmet'in kayınpederi Zağanos Paşa'nın yaptırdığı camide bizzat minbere çıkarak şu girişi yapmıştır: “Millet, Allah birdir. Şanı büyüktür. Allah'ın selameti, atıfeti ve hayrı üzerinize olsun. Peygamberimiz Efendimiz Hazretleri Cenab-ı Hakk tarafından insanlara hakâyıkı (gerçekleri) tebliğe memur ve resul olmuştur.”

Atatürk'ün devamında sarf ettiği şu cümle çok çok önemli: **“Kanun-i Esasi cümlelerimiz malumdur ki, Kur'an-ı Azimüşşan'daki nusûstur.”**

Yani Kemal Paşa:

“Anayasamız Kur'an'daki emirlerdir (naslar).

Açıkça *“Anayasamız Kur'an'dır.”* diyordu. Ancak ufak bir sorun var: Bu bir hoca efendi üslubu ve mantığında irad edilmiş olan hutbeyi veren kişi, (Mustafa Kemal Paşa) bir siyasetçi, hatta Devlet Başkanıdır. Nitekim aynı camide bulunan Kazım Karabekir çıkışta O'nu böylesine yoğun bir dini konuşma yaptığı için eleştirmiş ve

“Bu millet dini siyasete alet etmekten yeterince çekmedi mi Paşam?”

diyerek tavrını koymak ihtiyacını duymuştur. İyi de *“Anayasamız Kur'an'dır.”* diyen, hatta her ikisini de Allah yarattığı için Kur'an ile tabiat (bilim) arasında bir çelişki olamayacağını söyleyen Gazi, sonradan Ezan'ı yasaklattığı gibi 1 Kasım 1937 günü Meclis'i açarken *“Gökten indiği sanılan kitaplar”* diye Kur'an'ın İlahi bir kitap olmadığını söyleyebilmiştir. Bu çelişkiyi nasıl çözmeliyiz?[2]

diyen Mustafa Armağan iki konuyu çarpıtıyordu. Önce Atatürk'ün **“Kanun-i Esasi Kur'an-ı Azimüşşan'daki Nusus'tur”** sözlerini

“Anayasamız Kur'an'daki emirlerdir”

şeklinde çevirmek ya bir cehaleti yansıtıyordu, ya da gerçekleri saptırıyordu. Çünkü Kur'an-ı Kerim bir anayasa kitabı olmayıp, her çağın şartlarına ve ihtiyaçlarına uygun olarak yapılacak anayasaların temel kaynaklarının başında geliyordu. Atatürk de bunu biliyor ve dile getiriyordu. Çünkü

“Anayasamız Kur'an'dır”

sözünün sloganik anlamı dışında ilmi bir karşılığı bulunmuyordu. İkincisi Atatürk'ün 1937'de Meclis'i açarken sarf ettiği *“Gökten indiği sanılan kitaplar”* sözleri, hâşâ Kur'an-ı Kerim'i değil, maalesef Kur'an'ı ve Resulüllah'ın prensip ve amaçlarını bırakıp, asırlar önce, kendi çağının sorunları ve standartları çerçevesinde üretilen çözümleri ve yorumları içeren fetva ve şeriat kitaplarını, bir nevi Kur'an yerine kâim kılanları, hatta muharref İncil ve Tevrat'ı hedef alıyordu ve doğruyordu.

Mustafa Kemal Atatürk'ün 27 Temmuz 1937 tarihinde Hâkimiyet-i Milliye gazetesinde yer alan nutkunda, **“Filistin'e el sürülemez! Türkler mukaddes topraklarda yabancı hâkimiyetine tahammül edemeyeceklerdir”** dediği biliniyordu. Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi'nde bulunan evraka göre Dâhiliye Vekâleti Matbuat Umum Müdürlüğü tarafından saklanan 1937 tarihli belgede, Mustafa Kemal Atatürk'ün Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde yaptığı bir nutuktan bahsediliyordu. Nutkun Filistin ile alakalı bölümünde

“Arapların, Avrupa siyasetine nüfuz edemeyip, bu sözde istiklal kelimesine kanmaları ve bu hevesle Arap memleketlerini Avrupa emperyalizminin esaretine sokmaları çok şayani teessüftür”

(Yani Müslüman Arapların, Batıların bağımsızlık vaatlerine aldanıp, emperyalizmin esiri olmaları, çok üzücü bir olaydır) diyen Mustafa Kemal,

Yazar Nail KIZILKAN
16 Eylül 2020

“Filistin’in Arabistan’da vuku bulacak harekâtın merkezini teşkil ettiği takdirde, buradaki Araplara yapılacak herhangi bir fenalığa Türklerin tahammül edemeyeceğini” ifade ve ikaz etmekten çekinmiyordu.

Atatürk Filistin ve Kudüs’ü kastederek ‘Bu kutsal topraklar için kanımızı dökmeye daima hazırız’ diye haykırıyordu!

Mustafa Kemal, Nutuk’un Filistin’le ilgili ilerleyen bölümlerinde daha sonra şu tarihi sözleri kullanıyordu: **“Arapların arasında mevcut olan karışıklığı ve hoşnutsuzluğu kimse bizim kadar bilemez. Biz doğrusu maalesef birkaç sene Araplardan uzak kaldık. Fakat şimdi kendimize kâfi derecede güvenip kudretimizi bildiğimiz için İslamiyet’in mukaddes yerlerinin Musevilerin ve Hristiyanların nüfuzunun altına girmesine mani olacağız. Binaenaleyh şunu söylemek istiyoruz ki, buraların Avrupa emperyalizminin oyun sahası olmasına müsaade etmeyeceğiz. Biz şimdiye kadar dinsiz ve İslamiyet’e lakayt olmakla ittiham edildik. Fakat bu ittihamlara rağmen, Peygamber’in son arzusu istikametinde; yani, mukaddes toprakların daima İslam hâkimiyetinde kalmasını temin için, hemen bugün kanımızı dökmeye hazırız. Cedlerimizin, Selahaddin idaresi altında, uğrunda Hristiyanlarla mücadele ettikleri toprakların yabancı hâkimiyet ve nüfuzunun tahtında bulunmasına müsaade etmeyeceğimizi beyan edecek kadar bugün, Allah’ın inayeti ile kuvvetliyiz. Avrupa bu mukaddes yerleri işgal ve temellük etmek için yapacağı ilk adımda, bütün İslam âleminin ayaklanıp icraata geçeceğine şüphemiz yoktur”** sözleriyle, gerekirse İslam dünyasını harekete geçirebileceğinin de işaretini veriyordu.

Şimdi, 1937’de, yani Atatürk vefatından bir sene önce İslam’ın Kutsalı ve Hz. Peygamber’in hatırası uğruna, Haçlı Emperyalistlerin Filistin’de kurmaya çalıştığı bir Siyonist İsrail devletine asla izin vermeyeceğini söyleyen ve çıbanbaşı terör şebekesi İsrail’in kuruluşunu 13 yıl geciktiren Mustafa Kemal, herhalde **“Gökten indiği sanılan kitaplar”** diye Kur’an-ı Kerim’i kastetmiyordu. Bugün pek çokların “devrin Mehdisi ve beklenen Mesihi” gözüyle bakıp peşine takıldıkları Fetullah Gülen, bunca vahşet ve cinayetlerine rağmen İsrail aleyhine tek bir laf bile edemezken, hatta Haçlı Emperyalizmin ruhani kalesi Papalığın hizmetini şeref sayarken ve ABD Siyonist Yahudi Lobilerinin yüksek himayesine sığınıp İslam’ı yozlaştırma ve şeriatsız bir din uydurup Müslümanları Protestanlaştırma faaliyetleri yürütürken; lütfen Kur’an ve iman ölçüsüyle ve vicdan terazisiyle söyleyin; **“1937’de, Filistin’de bir İsrail Devleti kurdurmayacağını gerekirse kan akıtmaktan sakınmayacağını”** söyleyen bir Atatürk nasıl **“Önceleri din istismarı yaptı, sonra dinsizliğe ve din tahribine başladı”** ima ve ithamına layık bulunuyordu?!

Akevler ekibinden, değerli araştırmacı Harun Özdemir'in 2001'de yazdığı, Rahmetli Afet İlgaz Hanımefendi'nin de 2008'de köşesine taşıdığı "İki Kader İki Lider" kitabında Cumhuriyetin fikri hatta fiili temellerinin Sultan Abdülhamid döneminde atıldığını, ama Mustafa Kemal eliyle ve cesaretle uygulandığını, yani "Devlet"te de "Devrim"lerde de aslında bir devamlılık yaşandığını ve böylece Milletimizin Müslüman kalarak Batılılaşmayı başardığını, ama bazı İslamcıların bu tabii ve tarihi olguyu kabullenme olgunluğuna henüz ulaşamadığını ve maalesef kavramların kabuklarıyla uğraştığını, çarpıcı tespitler ve akıcı tahlillerle ortaya koymaktadır. Harun Özdemir "Batılılaşma"yı; Avrupa'nın gelişip güçlenmesine yol açan, akıllı, mantığı ve bilimsel metotları kullanmak, zaten İslam'dan onlara geçen doğal ve sosyal yasalara uygun davranmak ve Batı'nın birikim ve deneyiminden yararlanmak şeklinde anlayıp kullanmakta ve doğrusunu yapmaktadır.

Şimdi bunları daha iyi kavramak için çok önemli gördüğümüz aşağıdaki tespit ve tahlilleri aktarmamız ve dikkatle okumamız lazımdır.

"Cumhuriyet, kayıp yıllarımızdır" diyenler yanılıyordu!

"Bu çalışmanın başlangıcında ortaya konan varsayımlar, iki paradoksal durum yaratmıştır. Bunlardan biri Mustafa Kemal'in II. Abdülhamid'i devirenler arasında yer alırken, bir süre sonra Abdülhamid'in siyasal hedeflerinin takipçisi olarak Anadolu'da yeni devlet kurmayı düşünmesi paradoksudur. İkincisi ise İslamcıların Türkiye Cumhuriyeti'nin kurumsal olarak oluştuğu siyasal ortamdaki dışlanmaları; yani, siyaseten yenilmeleri yanında, bir süre sonra en kazançlılar arasında inkişaf etmiş olmalarıdır. Bu iki paradoksu varsayımlarımızla biz oluşturduğumuza göre, çözmek de bize düşmektedir" (Sh:17)

Osmanlı'nın son döneminde "mücadele alanı olarak siyaseti ve matbuatı seçen İslamcı aydınlar da ulema gibi, İstiklâl Savaşı'nı desteklemişlerdir. Fakat, Meclis'te siyaset yapan İslamcılar, kısa süre sonra Mustafa Kemal ile görüş ayrılığına düşmüşlerdir. Yeniliklere, eski muhalif tutumları ile karşı çıkmaları Mustafa Kemal'le ters düşmeye yetmiştir. II. Abdülhamid'in muhalifi olan İslamcılar, bir süre sonra Mustafa Kemal'e de muhalefet etmeye başlamışlardır. Bu durum inkılâpların, İslamcı bir muhalefetle karşılaşacağını, dolayısıyla yeni Türkiye'nin İslamcılarla birlikte hareket edilerek kurulamayacağı yargısını pekiştirmiştir. Her İslahat girişiminde Osmanlı'da karşılaşılan bu can sıkıcı durumdan, yeni devleti korumak gerekir düşüncesi ile hareket eden Mustafa Kemal, doğal olarak İslamcıları dışlamaya karar vermiştir. Yani klasik muhalif tutumlarını sergileyerek eski durumun değişmesini istemeyen ve yeni gelişmelere eski fikirler ile çözüm arayarak yeniliklere karşı çıkan İslamcılar, kaybeden taraf olmuştur."

Mustafa Kemal, Abdülhamid'in takipçisi değilse bile, Onun birçok projelerinin tatbikçisi oluyordu!

“Bizi bunu sormaya yönelten temel faktör, II. Abdülhamid'in reformları ve hatıralarıdır. Özellikle Abdülhamid'in Beylerbeyi Sarayı'nda gözetim altında tutulduğu dönemde, Mustafa Kemal'in gözetim sorumlularından yakın arkadaşı **Salih Bozok**'u ziyareti sırasında, Abdülhamid'in oğlu **A bit**

ile kurduğu dostluk ve ona verdiği hediyeler oldukça ilginçtir. Mustafa Kemal'in bu tutumu bizim Abdülhamid'e gönderilen olumlu mesajlar olarak değerlendirmemize neden olmuştur. Çünkü bu yakınlık kurma girişimi, siyasi zekâsı keskin iki kişi arasında mesaj niteliği taşıyacak kadar açık bir görüntü sergilemektedir.[3]

Abdülhamid'in uçan kuştan uzak tutulduğu, hakkında olumlu düşünceler taşıyanların cezalandırıldığı olağanüstü bir dönemde, Mustafa Kemal'in **Abit**'e hediyeler vermesi, “**Abdülhamid'in dikkatini çekme**”

anlamı da taşımaktadır. Abdülhamid bunu mesaj olarak değerlendirir ve Mustafa Kemal'e değerli bir hediye ile karşılık vermek ister. Fakat siyasi incelikleri çok iyi bilen Abdülhamid; yanlış anlaşılır,

“**Abdülhamidci!**”

damgası yer ve zarar görür diye bundan vazgeçer. Fakat Mustafa Kemal Paşa'yı yakından görmek istediğini Abit'e söyler. Bir gün Abit koşarak gelir ve Mustafa Kemal'i camdan gösterir. Abdülhamid yerinden kalkar, cama yaklaşır ilerlemiş yaşında zor gören gözleri ile dikkatle bakar. Uzaktan yüzünü pek seçemez. Sırtındaki pelerini ile görebildiği kadarını hatıralarına şöyle aktarır:

“Sıradan bir askere benzemiyordu, tehlikeli bir sükûneti vardı. Enver Paşa'nın kendisinden neden çekindiğini o zaman anladım... Bunlar küçük şeyler! Çanakkale'de İngiltere, Fransa gibi iki büyük devletin ordusunu ve donanmasını durdurdu, yüz geri ettirdi ya, bana da lazım olan odur! Muvaffakiyeti için dua ettim”[4]

der. Abdülhamid hatıralarında Mustafa Kemal ile aralarında kalpten kalbe bir yol oluştuğuna dikkat çekmektedir.

İkinci neden de şudur:

Abdülhamid'in 1917'de dünyada büyük yankılar uyandıran, Paris'te ve İstanbul'da yayımlanan siyasal görüşlerine Mustafa Kemal'in ilgisiz kalması düşünülemezdi. Özellikle Mustafa Kemal'in, Abdülhamid'in geleceğin Anadolu merkezli yeni devleti hakkındaki düşüncelerinden habersiz

olması imkânsız gibidir. Onu bu konularda bilgisiz göstermek doğru değildir. Mustafa Kemal, Abdülhamid iktidarının etkili muhaliflerinden biridir. Buna rağmen bu iki şahsiyetin devletine ve milletine vermek istediği şekil, birbirine çok benzemektedir. Bunu kanıtlamak da kolaydır. Çünkü Abdülhamid'in icraatları ve **“Siyasi Hatıralarım”** adlı notlarındaki düşünceleri ile Mustafa Kemal'in icraatları birbirine çok benzemektedir. Bütün bunlar, aralarında hiçbir farkın olmadığı anlamına da gelmez. Fakat Abdülhamid'in, **“ha yatının son yıllarında başkentin İstanbul'dan Konya'ya taşınabileceğini, kendisinin de Bursa'ya götürülebileceğini, dolayısı ile buna hazırlıklı olması gerektiği”** mesajını getiren Enver Paşa'ya gösterdiği tepkide, “saltanat”ın anlamını çoktan yitirdiğini görmek mümkündür. Artık Abdülhamid'in tek ölçüsü vardır ve buna hizmet edenlere de dua etmektedir:

“Düşmanı durdurmak!”[5]

“Evet, Mustafa Kemal, Abdülhamid iktidarının muhalifidir; fakat birçok hedeflerinin de takipçisidir. Bu da bir paradoks değildir.” (Sh: 19-20-21) gerçeği göz ardı ediliyordu!

Abdülhamid ve Mustafa Kemal'in “Misak-ı Milli sınırlarına çekilme ve çekirdekleşip güçlenme stratejileri: “Uygarlık mücadelesi verenler için kalkınma ve uygarlaşma, topraktan daha önemlidir. Bu nedenle Mustafa Kemal, Lozan'da bir an önce barış olsun da kalkınma ve uygarlaşma mücadelesi başlasın diye fazla toprak elde etmek için direnmemiştir. Benzer fırsatları Abdülhamid de kollamıştır, fakat yakalayamamıştır. Hatıralarında “...Bize de hiç olmazsa on senelik bir sulh tanınsa Japonların o kadar imrenilen ilerlemelerini biz de yapabiliydik”[6] demektedir. Mustafa Kemal'in Avrupa Medeniyeti ile aramızdaki farkı kapatmak için yaptığı fedakârlıkları anlamayanlar, onu daha fazla toprak elde edememekle eleştirebilirler.

Mustafa Kemal, daha yüzbaşı iken İttihatçı kesimlere ve yönetimin üst kademelerindeki tanıdığı sorumlu kişilere, Osmanlı Devleti'nin Kuzey Afrika ve Orta Doğu'dan çekilmesini ve bu toprakları yöre halklarına terk etmesini önermiştir. Devletin ancak Anadolu'ya çekilerek ve kavmi (ulusal) niteliğe kavuşarak kendisini savunabileceği tezini ileri sürmüştür. Oysa bu tez daha önce Abdülhamid tarafından gündeme getirilmiştir. İslamcı siyasetçiler buna tarih tezlerinde yer vermedikleri gibi Mustafa Kemal'i İmparatorluğu küçülten politikaları savunduğu için eleştirmişlerdir. Abdülhamid, gelişmelerin Osmanlı'yı böyle bir sona sürüklediğinin farkındadır. Bu nedenle, Balkanlar'dan Anadolu'ya nüfus kaydırmaya başlamıştır bile. (Sh: 23)

Abdülhamid'in son aylardaki düşüncelerine bakarak, Mustafa Kemal'in İstiklâl Savaşı'ndan galip çıkması ile iktidarı hak ettiğini, dolayısıyla Mustafa Kemal'i ve Türkiye Cumhuriyeti'ni

onaylayabileceğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Çünkü Abdülhamid'in öncelikli şartı olan **düşmanı kovmak, milli birliği sağlamak, içeride ve dışarıda savaşları bitirmek ve milletin aslı unsuru olan Müslüman Türk nüfusa dayanmak** gibi konular, Mustafa Kemal tarafından eksiksiz bir şekilde yerine getirilmiştir. Bu nedenle Mustafa Kemal Devlet Başkanıdır, iktidar da ancak onun hakkıdır.

“Türklük mü, Müslümanlık mı?” kısır çekişmesi iyi niyet taşııyordu!

“Mustafa Kemal, Türk milletinin İslamiyet'i günü geldiğinde doğru anlama aşamasına geleceğine ve İslamiyet'le birlikte kalkınacağına inanmıştır. Bunu kendisi birçok kez açıklamıştır. Mustafa Kemal'in öncelikli amacı Türkiye'deki Müslümanların nüfusunu arttırmaktır. Bu nedenle hem doğumu teşvik etmiştir, hem de çekildiğimiz topraklardaki Türkçe bilmeyen Müslümanları Türkiye'ye kabul etmiştir. Örneğin Boşnaklar, Türkçe bilmemelerine rağmen, sırf Müslüman oldukları için Türkiye'ye kabul edilmişlerdir. Böylece amaçlanan, Müslüman nüfusun artırılması politikası, başarı ile uygulanmıştır. Eğer Mustafa Kemal'in amacı Türkiye'nin İslam'sız Batılılaşması olsaydı, tam tersini yapardı. Müslüman verir Hristiyan alırdı. Bunlar açıkça göstermektedir ki, Mustafa Kemal'in literatüründe “Türk”, “Müslüman” demektir.[7] Türk nüfusun artırılması ve Hristiyanların gönderilmesi, Türkiye'nin homojen olarak Müslümanlaştırılmak istendiğini kanıtlamaktadır. Bu, tarihin hiçbir döneminde rastlanmayan bir durum yaratmıştır. Anadolu'da ilk kez bu kadar Müslüman bir araya gelebilmiştir. Başlangıçta koyduğumuz varsayımları izleyerek bu konuya bir de II. Abdülhamid açısından bakmamız gerekir. “Bu konuda acaba Mustafa Kemal, Abdülhamid'in ne kadar takipçisi ne kadar muhalifidir?” (Sh: 53) sorusunun uygun ve doğru yanıtı; Mustafa Kemal, Abdülhamid'in siyaseten muhalifi ama fikren takipçisidir!

“Türkiye Cumhuriyeti'nin fikri ve siyasi alt yapı hazırlayıcısı II. Abdülhamid, kurucu mimarı ise Atatürk'tür” varsayımını tartışmaya ve araştırmaya açmakla çok hayırlı bir iş yapılmıştır.

“Anadolu merkezli yeni bir Müslüman Türk devletinin kurulması, tarihsel zorunlulukların (doğal ve sosyal kanunların) bir sonucuydu ve II. Abdülhamid buna inanmaktaydı. Bu inancı nedeniyle gelecekte kurulması muhtemel Müslüman Türk devleti için önemli altyapı çalışmaları yapmıştır. Bu nedenle II. Abdülhamid'in Türkiye Cumhuriyeti'nin (fikri) mimarı varsayımını araştırmamızın konusu yapılmıştır.” **“İslamcılar II. Abdülhamid'i anlamış olsalardı tarih başka türlü oluşacaktı. II. Abdülhamid anlaşılmadığı içindir ki, sorunlar büyüyerek Cumhuriyeti de kapsayıcı bir hal almıştır. Oysa (Mehmet Akif, Elmalılı Hamdi Yazır, Bediüzzaman Said Nursi Hz.leri gibi İslamcılar) II. Abdülhamid'i (doğru anlayabilmiş ve) sahiplenmiş**

Yazar Nail KIZILKAN
16 Eylül 2020

olsalardı Osmanlı'nın sonu bu denli dramatik olmazdı. Yine bu İslamcılar M. Kemal'i sahiplenebilselerdi Cumhuriyet de çok daha halkçı, demokratik, laik ve liberal olacaktı" tespitleri oldukça çarpıcıdır.

Harun Özdemir devrimlerle ilgili önemli analizler yapıyordu:

(Osmanlı'da) "1860'larda Arap alfabesinin revizyonu düşünülmüş ve birçok teklif ileri sürülmüş fakat yöneticiler önerileri dinleyip sonra rafa kaldırmışlardır. Daha sonra Latin alfabesi gündeme taşınmış, onun daha kolay okunup yazılabileceği öne sürülüp tartışılmıştır. Bu öneri başlangıçta çok tepki görmüş, fakat Latin alfabesinin önemi kısa zamanda birçok kişi tarafından kavranmıştır. Ulemanın bu konuda yeniliğe açık olamaması, yöneticileri ıslahat yapmaktan geri bırakmıştır. II. Abdülhamid bu tartışmanın içindedir (yenilik ve değişim taraftarıdır.)" Sultan Abdülhamid: ***"Yazımızı öğrenmek pek kolay değildir. Bu işi halkımıza kolaylaştırmak için belki de Latin alfabesini kabul etmek yerindedir, gereklidir. Her ne kadar bu harflerle lisanımızdaki bazı sesleri vermek güçlüğü mevcut ise de bunu ayarlamak şüphesiz kabil olabilir. Akli başında hiç kimse öğrenmeye düşman olamaz. Ben de bütün dindaşlarımıza iyi ve faydalı olan her yeniliği tanıtmak istiyorum"*** (Siyasi Hatıratım; 192, II. Abdülhamid) sözleriyle bunu açığa vurmaktadır.

"Aradan geçen zaman Abdülhamid'i de, Mustafa Kemal'i de haklı çıkarmıştır. Çünkü okur-yazar oranı yüzde 80'i geçen Türkiye'de artık İslamcısı, milliyetçisi, Batıcısı ile tüm millet, Batı'yı anlamaya ve aşmaya çalışmaktadır."

Abdülhamid Han, hatıralarında şu gerçeği vurgulamaktadır: ***"Padişah tebaasının ne düşündüğünü, hangi şikâyetleri olduğunu, bir yandan Valilerinden, Kadılarından hükümet yoluyla öğrenir, bir taraftan ülkenin dört bucağına serpilmiş tekkelerin şeyhlerinden, dervişlerinden haber toplar ve buna göre ülkeyi idare ederdi. Ceddim Sultan II. Mahmud, buna gezginci dervişleri de ekleyerek istihbaratı genişletmişti. Ben tahta çıktığım zaman durum buydu ve böylece devam ediyordu. Yabancı devletler kendi emellerine hizmet edecek kimseleri Vezir ve Sadrazam mertebesine kadar çıkarabilmişlerse, devlet güven içinde olmazdı. Doğrudan doğruya şahsıma bağlı bir istihbarat teşkilatı kurmaya bu düşünce ile karar verdim. İşte düşmanlarımın "jurnalcilik" dediği teşkilat budur."***

(Abdülhamid'in Hatıra Defteri, İsmet Bozdağ)

"Abdülhamid döneminde eski ile yeni, ikisi birden vardır. Her konuda olduğu gibi, istihbarat

konusunda da ikili yapı sürdürülmüştür.”

“Mustafa Kemal ise bir askerdir ve bir

inkılâpçıdır. İnkılâpçı bir asker için hem o hem bu, ikisi bir arada olamazdı.

Bu nedenle vahdet-i kuvva, yani tek ordu; tek parti, tevhid-i tedrisat, tek meslek odası, tek dil, tek istihbarat tercih edilmiştir. Bu bağlamda

hem (asli misyon ve fonksiyonunu yitirip yozlaşmaya başlayan) tarikatlar, hem “Yıldız Sarayı uzantısı” (istihbarat) bir arada gitmeyeceğine

göre ikisinden biri tasfiye olacaktı. Özellikle

İstihbarat faaliyetlerinin yoğunluğu, tarikatların nüfuz edemediği alanlara kaymışsa, Yıldız Sarayı uzantıları kalacak, tekke ve zaviyeler tasfiye olacaktı.

Gerçekte şu ayrıntıyı belirtmek yararlı olacaktır. 6 Ocak 1927’de kurulan MAH (Teşkilat-ı Mahsusa), Karakol Cemiyeti, Hamza ve Felah grubu, Âkîfîler, Askeri Polis Teşkilatı, Müdafaa-i Milliye’nin devamı değildir.

Ama MAH (Milli Emniyet Hizmeti) yeni bir anlayış ve kadroya

dayansa da büyük ölçüde eskinin devamıdır. Küçümsenmeyecek kadar bir kısmı da tarikatçılardan oluşturulmuştur.

”

“Osmanlı devletinde tekke ve zaviyelerin tek fonksiyonu halkın dini inançlarına hitap etmek sanılmamalıdır. Devletin yüce amaçlarına (milli birlik ve dirliğin sağlanmasına) hizmet etmek gibi siyasi fonksiyonları da vardır. Tekkeler ve zaviyeler (ahlâki eğitim ve sosyal disiplin kurumları olma yanında) bugünkü anlamda Osmanlı devletinin istihbarat kuruluşlarıydı. Bir devletin yapısında istihbarat faaliyetleri ne kadar önemli ve gerekli idiyse, tekke ve zaviyeler de Osmanlı devleti için o kadar önemliydi ve lazımdı. İslamcılar Osmanlı’sız olunamayacağını

düşünüyorlardı. Fakat (o dönem İslamcıları)

Osmanlı devletini Batı medeniyeti karşısında ayakta tutacak İslamiyet’in ne olduğunu bilmiyorlardı.

Sonunda tarihin determinizmi, hükmünü icra etti; doğan, gelişen ve duraklayan Osmanlı devleti yıkıldı. İslamcılar, TC’nin kuruluşunda çok çalıştılar, canlarını ve mallarını verdiler. Ancak yeni devlet, Osmanlı’nın yarım bıraktığı

“Batılılaşma”

yı kararlılıkla tamamlamaya başlayınca devlete ters düştüler. Devlet de onlara ters düştü.

İslamcılar

Batılılaşmanın Müslümanlar üzerinde yapacağı etkinin ne olacağını önceden kestiremediklerinden

Batılılaşmaya ve bu politikayı koşulsuz destekleyen devlete ters düştüler.

Türkiye Cumhuriyeti Müslümanların Müslüman kalarak Batılılaşabileceğine ve bundan büyük faydalar sağlayabileceğine somut bir örnektir. Türkiye Cumhuriyeti’nin 75 yıl önce Osmanlı’dan devraldığı,

önce Batılılaşmayı tamamlama, sonra da Batı’yı aşma politikaları

Müslümanlar üzerinde de olumlu sonuçlar vermiştir.

Oysa çözüm çok uzaklarda değildir, yanımızdadır.

Bu nedenle ortaya çıkan büyük bir başarının başarısızlık gibi tartışılması yanlıştır. Buna açıklık getirilmelidir.

İslamcılar hâlâ Batılılaştıklarının farkında olamamıştır

. Namaz kıydıklarını düşünerek Batılılaşmadıklarını sanmaktadırlar. Oysa Osmanlı'nın ve

Türkiye Cumhuriyeti

'nin

“Müslüman kalınarak Batılılaşma”

politikası sonunda, İslamcılar da

“Müslüman Batılı”

yapmıştır. Fakat bu durum politik olarak

İslamcılar tarafından deklare edilmemiştir.

Oysa fiili durum budur. Ne Osmanlı ne de Türkiye Cumhuriyeti hiçbir zaman Batılılaşmayı

“din değiştirmek”

şeklinde projelendirmemiştir. Yanlış ve yıkıcı uygulamalar, dışarıdan ve Masonlarca tezgâhlanmıştır.

İslamcılar, hem birey hem cemaat olarak Batılılaşmıştır. İslamcılar (Milli Görüş gibi)

Türkiye'nin en örgütlü siyasi partisini

kurabilecek kadar Batı medeniyetinin

siyasal sistemine entegre olmuşlardır.”

Şu tespitleri de oldukça önemli ve anlamlı bulunuyordu:

“Avrupa kıtası Batılılar için koca bir işçi deryası iken Türkiye'nin hiç hesaba katılmayan insanların hem Türkiye'de hem de Avrupa'da **müteşebbis olma mücadelesi vermesi** Batılıları hayrete hatta hasede sürüklemektedir. Eğer

Müslüman Türk milleti sadece Batılı olsaydı Türkler de bir Batılı gibi işçi doğacak, işçi öleceklerdi. Oysa Batılı, fakat

Müslüman kaldığı için her fırsatta müteşebbis olabilmektedir. Türkiye sık sık ekonomik operasyonlara maruz kalmasına rağmen dinamik yapısını kaybetmemektedir.”

“(.....) Araştırma standartları henüz Batılılarınkı kadar gelişmemişse de Türkiye'nin hemen her ilinde açılan **üniversitelerde öğrencilerin önemli bir kısmı İslamcı kız ve erkeklerden** oluşmaktadır. Bu kadar İslamcı kadının yüksek öğrenim görmesi İslam'ın 1400 yıllık tarihinde görülmemiştir. Bu Müslümanların TC'de

Müslüman kalarak Batılılaşmasıyla olmuştur

Resim caiz midir?

tartışmalarından bütün

dünyaya uydudan canlı radyo ve TV yayını yapan

sayısız kanalların Müslümanlar tarafından işletilmesine gelinmiştir.

İslamcı sanatçı, bilim adamı, politikacı, vaiz ve iş adamı, bu araçları Müslüman kalarak Batılılaştıkları için kullanmaktadırlar ve bu sektörlere yatırım yapmaktadırlar.

Batıcılar, milliyetçiler ve İslamcılar arasındaki sorunlar varlığını bugün de korumaktadır. Taraflar buluştukları ve geliştikleri zeminin

“Müslüman kalarak Batılılaşmak”

projesi olduğunun farkında değildirler, bunu göz ardı etmektedirler. Dolayısıyla

İslamcıların da, Batıcıların da, Milliyetçilerin de çatışmaları maalesef uzlaşma ile sonuçlanamamaktadır.

Abdülhamid Han'ın

“Anadolu için iyi bir gelecek hazırlanmıştır

” sözünün, Mustafa Kemal ile anlam kazandığı hep gözlerden kaçmaktadır.”

Mustafa Armağan'ın eksik bıraktıkları ve saptırmaları mide bulandırıyor!

Daha önce “Bizim Atatürk” kitabımızda bu konuları etraflıca ve tutarlı yorum ve yaklaşımlarla yazmış, Türkiye Cumhuriyeti'nin Osmanlı devletinin varisi, onun Anadolu Selçukilerinin meyvesi, Onun İran Selçukilerinin neticesi, Onun Hindistan-Afganistan Türk İslam emirliklerinin etkisi olduğunu hatırlatmıştık. Kendi tarihimizi inkâr ve iftiranın bir soysuzluk alâmeti, körü körüne tarihle avunup geçmişimize sığınmanın ve onların yanlışlıklarından ders çıkarmamanın ise bir şüursuzluk hali olduğunu vurgulamıştık. Aziz Milletimizin asıl mayasının ve kaynaştırıcı kimyasının ise İSLAM olduğunu ve şanlı Kurtuluş Savaşımızın bu inançla kazanılıp Cumhuriyetimizin bu mana ve maksatla kurulduğunu anlatmıştık. Zaman gazetesinde farklı tarihlerdeki 3 ayrı yazısında, yakın tarihimize ilgili çok önemli tespit, tahlil ve tenkitler yapan, tarafımızdan kendisine ve gayretlerine saygı duyulan Prof. Dr. Mustafa Armağan, birçok karanlık noktaların aydınlatılması, kasıtlı saptırma ve çarpıtmaların açıklanması için bazı konuları gündeme taşıırken, kafalarda yeni sorular oluşturuyor ve bunlar daha başka kuşuklara yol açıyordu.

[1] Hakimiyet-i Milliye'nin 11 Şubat 1923 tarihli nüshası

[2] 28.04.2012, Zaman, "Anayasamız Kur'an'dır" diyen Devlet Başkanı

[3] Mesaj anlamı taşıyan hediyeleşmeler, Dünya Savaşı'nın ağır bir mağlubiyetle sonuçlanacağını gören bazı kişilerin, Abdülhamid'i bir darbe ile tekrar Padişahlığa getirmeyi gündeme getirdikleri dedikodularının konuşulduğu günlere rastlaması ilginç soruları akla getirebilir. Fakat bu konudaki bilgilerimiz şu anda ancak bazı tahminler yürütmemize yardımcı olabilecek kadardır.

[4] Abdülhamid'in Hatıra Defteri, Sadeleştirerek yayına hazırlayan İsmet Bozdağ, Kervan Yayınları, III. Baskı, İstanbul-1975, s. 169-170; Ayşe Osmanoğlu, Babam Abdülhamid, Güven Yayınevi, İstanbul-1960, s. 211

[5] Abdülhamid'in hatıra defteri, İsmet Bozdağ, s. 169

[6] Abdülhamid, Siyasi Hatıralarım, s. 115; (1450'den 1900'e kadar Osmanlı Devleti her yüz yılının otuz yılını savaşla geçirmiştir.)

[7] 1923 yılında ve daha sonraki yıllarda Türk uyruklu olmalarına rağmen Rum, Ermeni ve Yahudi vatandaşlar gruplar halinde tazminat bile ödenmeden kamu ve yarı kamu kuruluşlarındaki işlerinden çıkarılmış, yerlerine Türkler alınmıştır. İşten çıkarılan gayri Müslimler Türk uyrukluymuş ve çalışma yasağı ise yabancılar için çıkarılmıştı. Uygulamayı yürüten yetkililerin bu konudaki açıklamaları ise oldukça ilginçtir. "Türk, dini Müslüman olan kişidir." Geniş bilgi için bkz: Rifat N. Bali, Cumhuriyet Yıllarında Türkiye Yahudileri – Bir Türkleştirme Serüveni (1923-1945), İletişim Yay. İstanbul-2000, s. 209 vd